

РЕШЕНИЕ

№ 127

гр. Благоевград, 08.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, VI НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и пети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Кристина Евг. Панкова

при участието на секретаря Димитрина В. Павлова
като разгледа докладваното от Кристина Евг. Панкова Административно наказателно дело № 20241210200028 по описа за 2024 година

Производството е по реда на чл.59 и сл. от ЗАНН.

Образувано е по жалба на Д. С. Г., с ЕГН *****, с адрес за призоваване гр. Б***** против Наказателно постановление № 23-1116-002209/11.09.2023 година на Началник група към ОД на МВР Благоевград, сектор „Пътна полиция“, с което на жалбоподателя на основание чл.183, ал. 5, т. 1 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100 лв. за нарушение на чл.6, т.1 от ЗДвП и на основание Наредба № 2539 от 17.12.2012 на МВР са отнети общо 10 точки.

С жалбата се оспорва наказателното постановление. Сочи се, че още при съставяне на акта за установяване на административно нарушение е допуснато противоречие в словесно описаното нарушение, твърди се неяснота в мястото на нарушение, излагат се съображения за допуснати процесуални нарушения, довели до ограничаване правото на защита на Г.. Иската се отмяна на атакувания санкционен акт.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не се представлява. В писмено становище поддържа жалбата си, изразява становище по същество, като иска отмяна на наказателното постановление, като незаконсъобразно.. Претендира разноски.

Административнонаказващият орган и Районна прокуратура гр.Благоевград, редовно призовани не изпращат представител и не изразяват становище по същество.

Съдът, след като съобрази доводите на страните, събрания по делото доказателствен материал и закона, установи от фактическа страна следното:

На 31.08.2023 г. около 10:35 ч. по бул. Свети Д. Солунски в посока от ул. Марица към ул. Антон Чехов лек автомобил „О****“ с рег. № *****, на кръстовището, образувано с бул. „Свети Свети Кирил и Методий“ регулирано със светофарна уредба, работеща в нормален режим и таймер за оставащо време преминал на червен сигнал на светофара. Посоченото било установено визуално то намиращия се в района автопатрул в състав полицейските служители К. И. и П. К.. Свидетелите спрели автомобила, като при проверка установили, че това е жалбоподателят. След проверка св. И. в присъствие на св. К. съставил на Г. АУАН № 1025966/31.08.2023 г., в който констатираното било квалифицирано като нарушения на чл. 6, т.1, пр. 2-ро от ЗДвП. Актът бил съставен в присъствие на

жалбоподателя, като същия го подписал без възражения, такива не постъпили и в законоустановения срок..

Въз основа на акта за нарушение на 11.09.2023 г. Началник група при ОД на МВР, сектор „ПП“ Благоевград е издал атакуваното наказателно постановление, с което на Г. на основание чл.183, ал. 5, т. 1 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100 лв. за нарушение на чл.6, т.1 от ЗДвП. НП е връчено лично на жалбоподателя на 22.12.2023 г.

В хода на съдебното следствие са приети приложените към административнонаказателната преписка писмени доказателства, разпитани са актосъставителя и свидетелите по акта. Чрез показанията на тези свидетели се установява, че жалбоподателят е управлявал автомобила и е преминал на червен светофар. Конкретно чрез показанията на св.И. и К. се установява как са констатирани соченото нарушение, като същите са категорични, че към датата на нарушение е имало светофарна уредба в района. Св.И. установява процедурата по съставяне на АУАН и действията си в тази насока. Съдът кредитира тези показания, като последователни и логични и кореспондиращи с останалата доказателствен материал.

Изложената фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на показанията на разпитаните по делото свидетели, и от приложените към административнонаказателната преписка и приети по делото писмени доказателства, които са безпротиворечиви, относно подлежащите на доказване факти и установяват по несъмнен начин възприетата фактическа обстановка, като последователни и логични.

При така установената фактическа обстановка, съдът приема от правна страна следното:

Жалбата е депозирана от надлежно лице в установения от закона 14-дневен срок от връчване на НП, поради което е допустима, разгледана по същество е неоснователна, по следните съображения:

Съдът намира, че постановлението е издадено при спазване на установената за това от закона процедура и от компетентен за това орган /Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г.

В преценката си дали да се издаде наказателното постановление, административно-наказващият орган се основава на фактическите констатации на акта за установяване на административно нарушение, които при условията на чл. 189, ал. 2 от ЗДвП и в рамките на производството по налагане на административни наказания се считат за верни до доказване на противното. Изложените в тази връзка възражения на защитата за нарушения свързани с несъобразяването с разпоредбите на ЗАНН, както и относно недоказаност на нарушението са неоснователни. Видно от акта за установяване на административно нарушение е, че мястото и времето, както и обстоятелствата при които е извършено нарушението са точно и конкретно посочено, както в АУАН, така и в обжалваното НП, поради което не може да се приеме наличието на такива процесуални нарушения от категорията на съществените и неотстраними такива, водещо безусловно до отмяна на разглежданото наказателното постановление. Не може да бъде прието твърдяното в жалбата за наличието на неясното в мястото на нарушение. Видно от приложеното НП в същото конкретно е посочено кръстовището, регулирано със светофарна уредба, посоката на движение на управлявания от жалбоподателя автомобил и улицата, по която се е движил. На следващо място в същото коректно е посочено въз основа на кое административно-наказателно производство и въз основа на кой акт за установяване на административно нарушение е съставено, като се препраща към последния. Както в акта, така и в НП точно, ясно и конкретно са посочени и законовите основания, въз основа на които санкционния орган е приел, че се касае за административно нарушение по ЗДвП и е наложил съответно наказание. Това налага извода, че при издаване на НП наказващия орган е съобразил визираните разпоредби, като е посочил възприетата фактическа обстановка и законовите разпоредби, които са нарушени.

Съставеният акт за установяване на нарушението е съставен в присъствие на жалбоподателя и същият е бил наясно в какво именно нарушение е обвинен и въз основа на какви доказателства. Жалбоподателят не е направил възражения по акта, което наред с депозирането на жалба срещу процесното наказателно постановление обуславя извода за реализирано и упражнено право на защита в пълен обем от страна на жалбоподателя. Последното обстоятелство, в каквато насока е и константната практика на Административен съд – Благоевград категорично игнорира възможността за третиране на соченото основание, като съществено процесуално нарушение, от категорията на съществени, обуславящо отмяна на процесуално основание на обжалваният санкционен акт. От внимателното запознаване с отразеното в процесния акт е видно, че същият изцяло съобразно изискванията на закона е съставен в присъствието на нарушителя, а именно жалбоподателя и свидетелите И. и К., които са свидетели, установили нарушението. Не се установяват и другите твърдени от жалбоподателя нарушения, както АУАН, така и в НП с нужната яснота е посочено констатираното нарушение. От друга страна соченото относно квалификацията на деянията с твърдения за процесуални нарушения също не може да бъде прието като съществено нарушение, доколкото на първо място правото на защита на всяко лице се основава на фактите, а в конкретния случай съдът прие, че нарушението е описано с нужната конкретика, а от друга страна и приложените норми кореспондират на фактическото обвинение, поради което и съдът намери, че в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, представляващи основание за отмяна на НП, а възраженията в обратна насока са неоснователни.

По отношение материална законосъобразност на процесното постановление съдът намира, че в хода на проведеното съдебното производство, бяха събрани безспорни доказателства, че жалбоподателят от обективна и субективна страна е нарушил задълженията си, произтичащи от посочената, като нарушена разпоредба.

Административнонаказателната отговорност на жалбоподателя е ангажирана за нарушение на чл. 6, т. 1 от ЗДвП, според който текст, участниците в движението съобразяват своето поведение със сигналите на длъжностните лица, упълномощени да регулират или да контролират движението по пътищата, както и със светлинните сигнали, с пътните знаци и с пътната маркировка.

В конкретния случай нарушението е извършено на кръстовището образувано от бул. "Д. Солунски" и бул. "Св.Св. Кирил и Методий", регулирано със светофарна уредба и таймер за оставащо време, работеща в нормален режим на работа. В тази връзка се доказва по категоричен начин, че на процесната дата и на процесното място жалбоподателят на посоченото кръстовище въпреки установената забрана, при включен червен сигнал на светофарната уредба е предприел преминаване през кръстовището, което е установено визуално от свидетелите И. и К.. От събраните в хода на делото доказателства, съдът приема за безспорно установено, че жалбоподателят е осъществил административното нарушение по чл. 6, т. 1 от ЗДвП, както правилно е приел и наказващият орган. В тази връзка възраженията на жалбоподателя, че не е осъществил разглежданото административно нарушение и същото се явява недоказано останаха недоказани и неоснователни, като съдът ги отхвърли като такива. По изложените съображения съдът намира, че Г. е осъществил вмененото му административно нарушение от обективна страна, като това се установява и от самият акт за установяване на административно нарушение, който предвид разпоредбата на чл. 189, ал. 2 от ЗДвП има доказателствена сила до доказване на противното, като същата не се обори от събраните доказателства.

Нарушението е извършено от жалбоподателя виновно, тъй като Г., в качеството си на правоспособен водач на МПС, по който факт не се спори е бил запознат със задълженията си като такава, включително и с процесните задължения, които съзнателно не е изпълнил.

Административнонаказващият орган след като правилно е квалифицирал процесното нарушение, като такова по [чл. 6, т. 1 от ЗДвП](#) и при преценката си с оглед налагане на административно наказание е съобразил приложимата в случая правни норми и правилно на основание [чл. 183, ал.5, т.1 от ЗДвП](#) е санкционирал жалбоподателя със законоустановено по вид и размер наказание, а именно "глоба" в размер на 100 лева, която е и единствената императивно установена хипотеза за нарушения, като процесното. Именно императивния характер на вида и размера на така наложеното административно наказание води на извод, че не следва да се преценява правилно ли е приложена разпоредбата на чл.27 от ЗАНН. Така наложеното наказание в императивно установен размер съдът намира за съобразено със закона, тежестта на констатираното нарушение и адекватно на извършеното, като именно наказание в този вид и размер ще осъществи целите си по [чл. 12 от ЗАНН](#).

Правилно е съобразена и приложена Наредба № Из-2539 за определяне на първоначалния максимален размер на контролните точки на водач на моторно превозно средство, условията и реда за отнемането им и списъка на нарушенията на правилата за движение по пътищата, за които се отнемат, според която на Г. са отнети 10 контролни точки.

За пълнота следва да бъде посочено и че случаят не е маловажен, същия не се отличава от типичните случаи от нарушения от този вид, а от друга страна съдът съобрази и тенденцията на законодателя, породена от високата степен на обществена опасност на деянията за нарушение на правилата за движение по пътищата, да предвиди отпадане на възможността за приложение на [чл. 28 от ЗАНН](#) за нарушения на ЗДвП, чрез разпоредбата на [чл. 189з от ЗДвП](#), която към датата на издаване на НП е влязла в сила, поради което и наказващия орган не е дължал преценка в тази насока.

По изложените съображения съдът намира жалбата за неоснователна, а обжалваното наказателно постановление за правилно и законосъобразно и като такова, същото следва да бъде потвърдено.

Що се касае до искането за присъждане на разноси, съдът намира с оглед изхода на делото, че такова не се дължи на жалбоподателя,

Мотивиран от горното и и на основание чл. 63, ал. 2, т.5 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 23-1116-002209/11.09.2023 година на Началник група към ОД на МВР Благоевград, сектор „Пътна полиция“, с което на Д. С. Г., с ЕГН *****, с адрес гр. Б*****, ул. „С***** на основание чл.183, ал. 5, т. 1 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100 лв. за нарушение на чл.6, т.1 от ЗДвП и на основание Наредба №Из-2539 от 17.12.2012 на МВР са отнети общо 10 точки.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането за присъждане на разноси, като неоснователно.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок, считано от съобщаването му на страните, пред Административен съд Благоевград.

Съдия при Районен съд – Благоевград: _____